

ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ನಮಗಿಲ್ಲ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಪಕ ಇಬ್ಬರೂ ದೊಡ್ಡ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ತಾನೇ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮುಗಿಸಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸೆಮಿಸ್ಟರ್ ಪದ್ಧತಿಯ ಓದನ್ನು ಹೇಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಡು ನೋಡಬೇಕು.

- ಪ್ರತಿ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್‌ನ ಆರು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾತಿ, ಪಾಠ, ಪ್ರಯೋಗಾಲಯ ಕಲಿಕೆ, ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆ, ತಾತ್ವಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆ, ರಜೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಸಿಗುವ ಸಮಯ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಮಾತ್ರ. ಈ ಕಡಿಮೆ ಅವಧಿಯಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕ ಸಮುದಾಯ ಎರಡೂ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.
- ನಿಗದಿಪಡಿಸಿರುವ ಎಂಟು ವಿಭಾಗಗಳಿಂದ ವಿಷಯ ಆಯ್ಕೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೇ ಓದು ಮುಗಿಸಬಹುದು. ಈಗಾಗಲೇ ಭಾಷಾವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಪ್ರೀತಿ, ಆಸೆ ತೋರದಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಭಾಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯೆಂದರೆ ಸಮಯ ವ್ಯರ್ಥವೆಂದೇ ಭಾವನೆ ಇದೆ. ಸೆಕೆಂಡರಿ ಹಂತದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯೇ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅನಾದರ ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಎಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವ ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ತಾತ್ವಿಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಕನ್ನಡ ಕಲಿಕೆಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡುತ್ತಿದೆ. ಇದು ದೊಡ್ಡ ವೈರುಧ್ಯದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ.
- ಇದುವರೆಗೆ ಭಾಷೆಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ವರ್ಷವೊಂದಕ್ಕೆ ಆರು ವಿಷಯಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಈಗ ಎಂಟು ವಿಷಯಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯಬೇಕು. ಸಿಬಿಎಸ್‌ಸಿ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೇವಲ ಐದು ವಿಷಯಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಮೂರು ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎದುರಿಸಬೇಕು.

**ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತಯಾರಿ ಹೇಗಿದೆ?**

ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಎಂಟು ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಗೀಕರಿಸಿ ಹಲವಾರು ವಿಷಯಗಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಬದಲಾವಣೆ ಎನ್ನಿಸಿದರೂ, ಅಷ್ಟೊಂದು ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ತರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿಹರಿಯದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬ ತಾನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಷಯವೊಂದನ್ನು ಓದಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದರೆ ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳು ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸಲೇಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಪ್ರತಿ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ತರಬೇತಿ ಪಡೆದ, ಅರ್ಹತೆ ಇರುವ ಶಿಕ್ಷಕರು ಬೇಕಾದ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ?



ಖಾಸಗಿಯವರು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಿಕ್ಷಕ-ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ನಿಯೋಜಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದ ಬಳಿ ಅಗತ್ಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಇದೆಯೇ? ಅತ್ಯುತ್ತಮದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೊರಟಿರುವ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜಿನವರು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವ ದುಬಾರಿ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು ಯಾವ ತಯಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿವೆ?

ಅರವತ್ತಾಲ್ಕು ವಿದ್ಯೆಕಲಿಸುವ ಇರಾದೆ ಇರುವ ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಸಮಯವೆಲ್ಲಿದೆ? ಈಗಿರುವ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷಕ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಹೊಸದಾಗಿ ತರಬೇತಿ ನೀಡುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಮೇಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಉತ್ತರದ ಮೇಲೆ ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯ ಯಶಸ್ಸು ನಿರ್ಣಯಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

**ಭಾಷಾ ಅವಜ್ಜೆ ಎಷ್ಟು ಸರಿ?**

ಭಾಷೆಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಅನುಭವಗಳ ಕೇಂದ್ರ ಬಿಂದುವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಲವು ಸರಳ ಹಾಗೂ ಸಂಕೀರ್ಣ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಭಾಷೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸವಲತ್ತು, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಎರಡನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನೋತ್ಪಾದನೆ - ಎರಡನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಭಾಷೆ ಸಂಹವನಕ್ಕೆ ಸೇತುವೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜದ ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವ ಭಾಷೆಯು ಮನುಷ್ಯನ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದ

ನೆಲೆಗಟ್ಟನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ ಕನ್ನಡದ ವರನಟ ರಾಜ್‌ಕುಮಾರ್, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಉತ್ತುಂಗ ಕೃತಿ ರಚಿಸಿದ ಕುವೆಂಪು, ಕಾರಂತ, ಬೇಂದ್ರೆ, ತೇಜಸ್ವಿ, ಮುಂತಾದವರು ಭಾಷೆಗೆ-ನಾಡಿಗೆ ಅಪರಿಮಿತ ಶಕ್ತಿ ನೀಡಿದ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಕಣ್ಣು ಮುಂದಿವೆ. ಸಮಾಜದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ನಿರ್ಣಾಯಕವೆನಿಸಿರುವ ಭಾಷೆಗಳು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ಕೌಶಲ್ಯ, ಜ್ಞಾನ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತವೆ. ಹಲವು ನಿಯಮಗಳನುಸಾರವಾಗಿ ಬರೆಯಲಾಗುವ, ಉಚ್ಚರಿಸಲಾಗುವ ಭಾಷೆ - ಶಬ್ದ, ಆಕಾರ, ಪದ, ವಾಕ್ಯ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಅರ್ಥ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಸದಾ ವಿಕಾಸವಾಗುತ್ತ, ಸಮಷ್ಟಿಯ ಜೊತೆಗೇ ಜೀವಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಭಾಷೆಯ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ತೇಜನವಿಲ್ಲ.

**ವಿಜ್ಞಾನ ಕಲಿಕೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳು**

ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳ ಫಲವಾಗಿ ವೇಗವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ವಿವಿಧ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ಜಗತ್ತು ತ್ವರಿತಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಆರ್ಥಿಕ, ವೈಯಕ್ತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಶ್ರೀಕಾರ ಹಾಕಿರುವ ವಿಜ್ಞಾನ ತನ್ನ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ಜನರಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಲು ಹರಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಬೇರೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಬೇರೊಂದಿಂತೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನಾಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ಸಂವಿಧಾನದ ಆಶಯದಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯೂ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮನೋವೃತ್ತಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮಾರ್ಗ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.